

Hvordan kunne du gøre det er:

- en hunds historie som giver stof til eftertanke.
- er stadig den sørgelige kendsgerning for mange hunde.
- er værd at tage op til overvejelse *inden* man anskaffer sig en hund!!

Hvordan kunne du gøre det?

Af Jim Willis 2001

Som hvalp underholdt jeg dig med mine narrestreger og fik dig til at le. Du kaldte mig dit barn, og på trods af en del gennemtyggede sko og et par ødelagte pyntepuder blev jeg din bedste ven. Når jeg havde været "uartig" sagde du til mig med løftet pegefinger "hvordan kunne du gøre det?", men så lod du dig formilde og klæde mig på maven.

Det tog lidt længere tid end forventet for mig at blive renlig, fordi du havde frygtelig travlt, men vi arbejdede sammen på sagen. Jeg husker de nætter i sengen, hvor jeg trykkede næsen ind mod dig og lyttede til dine betroelser og inderste tanker, og jeg var overbevist om, at livet ikke kunne blive bedre. Vi gik lange ture og løb i parken, kørte i bil og holdt ind for at spise is (jeg fik kun vaflen, fordi "is er dårligt for hunde", sagde du), og jeg tog lange lure i solen, mens jeg ventede på, at du skulle komme hjem sidst på dagen.

Lidt efter lidt begyndte du at bruge mere tid på dit arbejde og din karriere og mere tid på at lede efter en menneskeven. Jeg ventede tålmodigt på dig, trøstede dig i kærestesorg og skuffelser, skældte dig aldrig ud for dårlig dømmekraft, tumlede mig af glæde, når du kom hjem, og da du blev forelsket.

Hun, som nu er din hustru, er ikke et "hundemenneske" - alligevel bød jeg hende velkommen i vores hjem, prøvede at vise hende hengivenhed og lystrede hende. Jeg var lykkelig, fordi du var lykkelig.

Så kom menneskebabyerne, og jeg delte din begejstring. Jeg var opslugt af de små lyserøde væsener og deres lugt, og jeg ville så gerne også tage mig af dem. Men hun og du var bange for, at jeg kunne komme til at gøre dem noget, og jeg tilbragte størstedelen af tiden forvist til et andet værelse eller et hundebur. Åh, hvor jeg dog længtes efter at elske dem, men jeg blev hurtigt en "kærlighedsslave".

Efterhånden som de voksede op, blev jeg deres ven. De klyngede sig fast til min pels og trak sig op på vaklende ben, de stak fingrene i mine øjne, undersøgte mine ører og kyssede mig på næsen. Jeg elskede alt ved dem og deres kærtegn - for dine kærtegn var nu så sjældne - og jeg ville have forsvaret dem med mit liv om nødvendigt. Jeg plejede at liste mig ind i deres seng og lytte til deres bekymringer og inderste tanker, og sammen ventede vi på lyden af din bil i indkørslen.

Der havde været en tid, hvor du - hvis nogen spurgte dig om du havde hund - tog et billede af mig ud af din pung og fortalte dem historier om mig. Gennem de senere år har du blot svaret "ja" og skiftet emne. Jeg er gået fra at være "din hund" til "bare en hund", og du brød dig ikke om at have udgifter i forbindelse med mig.

Nu har du fået et jobtilbud i en anden by, og du og din familie flytter til en lejlighed, hvor der ikke er husdyrtilladelse. Du har truffet den rigtige beslutning for din "familie", men der var en tid, hvor jeg var det eneste familie, du havde. Jeg var begejstret over køreturen, indtil vi ankom til internatet. Det lugtede af hunde og katte, af frygt og af håbløshed. Du udfyldte papirerne og sagde "Jeg ved, du vil finde et godt hjem til hende". De trak på skulderen og kiggede pinligt berørt på dig. De kendte virkeligheden for en midaldrende hund, selv en med "papirer". Du var nødt til vriste din søns fingre fri fra mit halsbånd, mens han skreg "Nej, far! Du må ikke lade dem tage min hund!" Og jeg blev bekymret for ham og for, hvad du netop havde lært om venskab og loyalitet, om kærlighed og ansvar og om respekt for alt levende. Du klappede mig på hovedet til farvel, undgik mine øjne og afslog høfligt at tage mit halsbånd og line med. Du havde en deadline, du skulle nå, og det har jeg også nu. Da du var gået, sagde de to rare damer, at du sikkert havde kendt til din forestående flytning måneder i forvejen, men ikke havde gjort noget forsøg på at finde et andet godt hjem til mig. De rystede på hovedet og sagde "Hvordan kunne du gøre det?"

De er så opmærksomme overfor for os her på internatet, som deres travle hverdag tillader. De fodrer os selvfølgelig, men jeg har mistet appetitten for flere dage siden.

I begyndelsen, når nogen gik forbi min løbegård, sprang jeg hen til forsiden i håbet om, at det var dig - at du havde skiftet mening - at det hele bare var en ond drøm ... eller jeg håbede, at det i det mindste ville være nogen, som brød som om mig, en eller anden som ville redde mig. Da jeg indså, at jeg ikke kunne konkurrere med glade hundehvalpe, der - uvidende om deres egen skæbne - boltrede sig for at få opmærksomhed, trak jeg mig tilbage til et fjernt hjørne og ventede.

Jeg hørte hendes fodtrin, da hun kom efter mig sidst på dagen, og jeg traskede efter hende hen ad gangen til et andet rum. Et velsignet stille rum. Hun satte mig på et bord og nulrede mine ører og sagde, at jeg ikke skulle være bange. Mit hjerte bankede i forventning om det, der skulle ske, men der var også en følelse af lettelse. Kærlighedsslavens dage var talte. Som det er min natur, var jeg mere bekymret for hende. Den byrde, hun bærer, vejer tungt på hende, og det ved jeg på samme måde, som jeg altid vidste, hvordan du havde det. Forsigtigt lagde hun en årepresse om mit forben mens en tåre løb ned ad hendes kind. Jeg slikkede hende på hånden på samme måde, som jeg plejede at trøste dig for så mange år siden. Professionelt stak hun nålen ind i min åre. Da jeg mærkede stikket og den kølige væske løbe gennem min krop, lagde jeg mig søvnigt ned, kiggede hende ind i hendes venlige øjne og mumlede "Hvordan kunne du gøre det?" Måske forstod hun mit hundesprog, for hun sagde "Undskyld". Hun krammede mig og forklarede hastigt, at det var hendes job at sørge for, at jeg kom et bedre sted hen, hvor jeg ikke ville blive tilsidesat eller mishandlet eller forladt eller ville skulle klare mig selv - et sted med kærlighed og lys så meget anderledes end dette jordiske sted. Og med en sidste kraftanstrengelse forsøgte jeg med et haledunk at udtrykke, at mit "Hvor kunne du gøre det?" ikke var møntet på hende. Det var dig, min elskede herre, jeg tænkte på. Jeg vil tænke på dig og vente på dig for evigt. Må alle i dit liv altid vise dig så stor loyalitet.

Note fra forfatteren:

Hvis "Hvor kunne du gøre det?" gav dig tårer i øjnene, da du læste den, som den gav mig, da jeg skrev den, er det fordi den udgør den fælles historie for millioner af tidligere ejede kæledyr, som hvert år dør i Amerikanske og Canadiske internater. Enhver er velkommen til at udbrede artiklen til ikke-kommercielle formål, når bare den er behørigt forsynet med copyright noten. Brug den til uddannelsesformål, på jeres hjemmeside, i nyhedsbreve, på dyreinternaters og dyrlægekonsultationers opslagstavler. Fortæl offentligheden at beslutningen om at bringe et kæledyr ind i familien er en vigtig beslutning for livet, at dyr fortjener vores kærlighed og fornuftige omsorg, at det at finde et andet passende hjem for dit dyr er dit ansvar, og at enhver lokal dyreorganisation kan tilbyde råd og vejledning, og at alt liv er værdifuldt. Gør dit til at standse aflivninger og støt alle sterilisationskampagner for at forhindre uønskede dyr.